

Đi tìm sóng nhé, nếu cát quá lạnh

Nó nhớ lại cảm giác ngày hôm ấy, cảm giác tay Phong khẽ chạm vào bờ má nó. Một cảm giác thật ngọt, thật êm!

Trời nắng. Bãi cát lấp lánh như rải đầy những mảnh vỡ thủy tinh nhỏ xíu, nóng rát... Mặt biển trong và xanh, phì phèo như chuẩn bị bốc hơi. Gió lướt qua mang hơi nóng tràn lên quện vào không gian. Phía xa xa nơi bóng đổ chênh vênh của đỉnh núi, cát dịu hơn, bầu trời lững lờ những đám mây trắng xóa, vang lên tiếng lũ trẻ đang cười đùa:

- Mi phải cầm bông hoa giả vờ ri ri này? - Con bé thấp nhất hội, đen thùi lũi khéo léo cầm một bó hoa đại đủ màu, khẽ nghiêng nghiêng thẹn thùng, có vẻ rất “chuyên nghiệp”. Rồi nhanh chóng trả bó hoa cho cô bạn bạn này.

“Cô dâu” nhỏ xíu trong chiếc quần cộc có hình thủy thủ mặt trắng, chiếc áo trắng dài quá đầu gối, bông hoa mướp to tướng, vàng ươm được cài lên mái tóc ngắn, rối bù. Nó bẽn lẽn nép vào bên “chú rể”, mặt thẹn thùng theo đúng kiểu con bạn vừa làm. “Chú rể” là một cậu bé khá cao, nước da trắng hồng khác hẳn mọi đứa bạn xung quanh. Đám cưới diễn ra trọn vẹn trên một khoảng vuông của bãi cát dài bất tận, chúng “rước dâu” từ lâu đài bằng cát này đến một lâu đài to hơn nguệch ngoạc nét bút trẻ con: Nhà trai, trong tiếng hò reo thích thú của hơn 10 đứa trẻ, đứa nào cũng cháy đen trong cái nắng miền Trung gay gắt...

“A, cô dâu, cô dâu Cát!” “Đẹp đôi quá! Đẹp đôi quá!” “Chú rể, cười nào, chụp ảnh nào!” - Thằng bé xoay xoay tay giả vờ làm động tác chụp ảnh. Chú rể đứng nghiêm, chỉnh lại cái cổ áo, cười tíu tít. Chúng mừng hạnh phúc “đôi vợ chồng trẻ” bằng những lá mít, lá đa, hay tờ giấy xé từ vở học trò... Tiếng cười rộn vang, lạnh lốt làm xôn xao cái nắng hè oi ả...

- Bạn viết gì trong đó thế? - Cô bé khẽ nghiêng mình sang tờ giấy của bạn.

- Bí mật! - Cậu bé nheo mắt, ra vẻ bí hiểm rồi nhe răng cười, hàm răng sáng lóa trong bóng tối nhòe nhòe của chiếc đèn pin bé xíu.

- Thế tớ cũng viết bí mật của tớ... Đây nhé, mình chôn ở mòm đá to nhất này

nhé! - Cô bé leo tót lên đỉnh mỏm, hào hứng nói với xuống.

Trong bóng tối dày đặc của bãi biển về đêm, chúng thi nhau đào thật sâu, rồi cẩn thận đặt chiếc hộp gỗ vuông vẫn chứa 2 chiếc lọ ước bằng thủy tinh nhỏ nhỏ, xinh xinh phía trên buộc những chiếc nơ ngồ ngộ, một đỏ, một xanh trông thật bắt mắt... Xong đâu đấy, chúng quay lại nhìn nhau khúc khích cười và chạy ào đi trên bãi biển mênh mông, tiếng sóng rúc rích cùng tiếng reo hò rất ồn trong trẻo. Gió mát lành lùa vào tóc, bay bay...

Ngày mai cậu bạn kết thúc kì nghỉ hè với lời hẹn trở lại để cùng “cô dâu bé nhỏ” của mình mở những chiếc hộp bí mật ấy. Năm đó Cát 8 tuổi.

... Thư nặng nề xách chiếc vali nặng trĩu vào nhà, trong ánh mắt ngỡ ngàng của bà. Chuyển viếng thăm không hẹn trước của đứa cháu gái vào một ngày đông lạnh làm người bà mắt đã kèm nhèm dù vui sướng cũng không giấu nổi sự bất ngờ.

- Con về một mình à? Ba mẹ không về cùng hử? Mà rằng về đợt ni, ngoài bể ri lạnh lắm!

Thư vòng tay ôm lấy cổ bà, nhẹ nhàng áp mặt vào mái tóc đã lấm tấm những sợi bạc, thủ thủ:

- Vâng! Con mệt quá! Con đi tắm đã nội nhé!

- Để nội đun nước lá bưởi, trời lạnh nên dễ mệt, con tắm xong vào ngủ đi một giấc là khỏe ngay.

Dòng nước ấm nhẹ lướt qua da thịt, mùi hoa bưởi nhẹ nhẹ, khẽ mơn man khiến Thư thấy dễ chịu hơn. Trời đã chập choạng tối, Thư ngồi lặng trên chiếc sập bà kê cạnh cửa sổ, ngược ra bầu trời đã nhập nhòa, những chiếc lá chuối nửa tối, nửa sáng. Bà đến bên cầm chiếc khăn dày, nhẹ nhàng lau những giọt nước bưởi bình còn đọng lại trên tóc nó.

Thư thấy lòng mình bình yên đến vậy. Cái cảm giác được quan tâm, được yêu thương bỗng khiến nó chạnh lòng, cảm giác đã rất lâu rồi nó thèm khát và ước ao. Nó bỗng muốn nhỏ lại như trước đây, để cuộn vào lòng bà, để được mẹ quạt cho ngủ những ngày hè và ba kể cho nghe những câu chuyện thú vị.

Ngày ấy, nhà nó còn chưa chuyển ra thành phố, ba mẹ còn chưa cặm cùi đi sớm về hôm cùng công việc và các mối quan hệ.

Ngày ấy, nó không phải một mình bơ vơ trong căn nhà quá rộng. Thư mệt mỏi với những cuộc điện thoại vội vàng chỉ để hỏi nó có cần tiền, có muốn gì không như đó đã là tất cả sự quan tâm ba mẹ có thể dành cho nó. Nó muốn vứt chiếc điện thoại ấy đi, muốn hét lên với ba mẹ rằng: Con không cần nhiều tiền thế! Con cần ba mẹ về nhà! Nhưng vô ích... Hôm nay là một ngày đặc biệt với nó và sẽ thật nhạt nhẽo nếu lại ở nhà một mình trong ngày sinh nhật tròn 18 tuổi của mình như cách nó đã làm suốt một năm qua, kể từ ngày bố nó thăng chức... Thư nhắn cho mẹ một cái tin lấy lệ và lên chuyến xe cuối cùng trong ngày, về lại với quê, với biển của nó. Mẹ không gọi lại, mẹ sẽ giải thích về một cuộc hẹn quan trọng nào đó. Nó không muốn nghe! Thư giật mình khi nhận ra mắt mình nhòe đi, ươn ướt. Giả vờ vuốt mạnh những sợi tóc mái vừa bị gió làm rối, phủ xuống trán, nó lau nhẹ những vệt nước đọng lại nơi khóe mi...

Với tay lấy chiếc kéo chiếc vali về phía mình, cẩn thận lấy ra một chiếc khăn len màu xám: “Quà của cháu tặng bà nhé, cháu đan đấy. Giỏi bà nhỉ?” - Đôi mắt mờ đục của bà lấp lánh niềm vui: “Để bà coi nào, giỏi, đan khéo lắm!”. Nó nhẹ nhàng vào cổ bà, màu thật hợp! Thư ngắm bà hồi lâu rồi nhoẻn cười, khẽ quay mặt ra khoảng trời đã tối dần, nhen ngào... Nó nghĩ về những phút vô nghĩa trong căn nhà rộng thênh thang, đan xong lại tháo ra đan lại đến cả chục lần... Nó có thể đan thêm những cái khác, rồi những chiếc khác, nhưng để làm gì? Nó có ai để tặng?

Thư đã nghĩ rất lâu, nhưng ngoài bà, nó không tìm thấy ai khác hơn... Có lúc Thư ném những cuộn len ấy thật xa mình, rồi tung, vương vãi... Những sợi len chảy ra, lăn dài, lăn dài, chảy dọc theo những bậc cầu thang đẹp đẽ. Những lúc ấy, nó ôm mặt khóc, gục mặt vào gối khóc, ngồi bệt xuống sàn nhà, nước mắt thì nhau rơi.

Khoác thêm một chiếc áo kaki màu xanh nhạt cho bà yên tâm, Thư xin phép ra biển. Mùa Đông. Biển ít người. Lạnh và vắng... Bóng tối bủa vây đôi chân nhỏ. Thư không sợ. Nó đã quen với bóng tối những đêm cả khu phố mất điện, khi ấy nó thích nói chuyện một mình, thích ngồi trước màn hình laptop chẳng để làm gì... Những cơn gió mang một chút cát rân rân, tấp vào mặt, vào má, vào cổ Thư... Cát lạnh! Biển trước mặt đen đặc giấu đi màu xanh trong lành.

Thư ngồi bệt xuống bãi cát mịn, lắng nghe những lời thì thầm của sóng, thờ nhẹ, thả lỏng. Nó hoàn toàn để tâm trí mình trống rỗng, không chút nghĩ suy, chỉ còn tiếng sóng lúc trào lên dữ dội, lúc trôi đi dịu êm. Trong phút chốc, Thư bật khóc, khóc thành tiếng, to và rõ. Tiếng khóc gào lên như đứa bé lạc mẹ giữa sân ga... bơ vơ, chới vơi. Tiếng khóc vang lên cùng gió, vọng về trong tiếng sóng... Nghẹn ngào, nước nở!!!

- Ăn kẹo mút nhé!

Có tiếng người nói từ phía sau. Thư không nhúc nhích, nhưng tiếng khóc đã nhẹ đi phần nào. Nó quệt nước mắt, quay lại nhìn, ánh đèn pin mờ mờ giúp cô phân biệt được vài ba nét trên khuôn mặt cậu bạn cao kều, có vẻ cậu ấy không phải người ở đây, từ giọng nói, màu da và bộ quần áo đang mặc đều nói lên điều ấy.

- Ăn đi, tớ không có gì khác đâu, Ăn đi rồi khóc tiếp! Tớ mà đi rồi không kịp hối hận đâu đấy! Tớ là gió mà, gió chạy nhanh lắm! Không níu lại được đâu!
- Cậu bạn nhìn nó, cười vô tư, rồi đặt chiếc đèn pin xuống bên cạnh, ngồi khoanh tròn trên cát. Sau này Thư mới biết, cậu ấy tên là Hải Phong, một cơn gió biển “đến rồi đi, rất nhanh” như cách cậu ấy lí giải.

Thư cầm chiếc kẹo mút vị café, mân mê trong tay hồi lâu, chưa vội ăn, bất giác thấy lòng ấm lại. Đó là món quà sinh nhật đầu tiên nó nhận được ở tuổi 18.

- Sao cậu lại đi biển mùa đông này? Lạnh ời là lạnh! Cậu đợi ai à?

- Ừ, có thể là đợi cũng có thể không! Thật ra, có những nơi tớ đã từng sống còn lạnh hơn thế này nhiều. Tớ thì thấy ở đây rất ấm!

Đôi mắt cậu bé trầm ngâm, nhìn về phía biển, rồi bất chợt quay sang nhìn Thư:

- Nhưng cậu mà ngồi đây khóc thì tớ thấy hết ấm luôn đấy, tớ ghét nước mắt lắm đấy như ghét những cuộc chia tay vậy! - Trong giọng nói và nụ cười ấy hình như vương một nỗi buồn, xa xôi lắm.

- Hình như tớ cũng từng sống ở một nơi như thế đấy, nhà của tớ! - Thư không

nhìn Phong, ánh mắt chăm chú vào đôi chân nhỏ đang đi đi di lại trên mặt cát. Nó nhớ lại cuộc sống ở thành phố một mình, không một đứa bạn, một người quan tâm... Rùng mình! Nó thấy hơi lạnh từ cát như xoắn xít quanh chân mình, phả vào từng thớ da thịt, lòng bàn tay đang chạm cát buốt buốt.

Cậu bạn nhìn Thư một chút bất ngờ, rồi đảo mắt về phía những con sóng đập chồm trào lên và vỡ tan ra trong bóng đêm dày đặc...

- Cậu không biết ở đây lạnh thế nào đâu... - Thư kể cho cậu ấy nghe về gia đình, về những khó khăn khi chuyển nhà từ quê ra thành phố, về bố mẹ và cả những cảm xúc mà cô chưa từng diễn đạt được thành lời.

- Tớ hiểu!

- Sao cậu biết được?

- Tớ biết, tớ biết mà...

Câu nói của Phong làm Thư liên tưởng đến một quảng cáo thú vị, rồi cả hai cùng bật cười. Tiếng cười lạnh lớt, trong veo vang lên làm xôn xao cả màn đêm tĩnh mịch. Tiếng cười làm sống dậy trong Phong những kỉ niệm của 10 năm trước...

Thư bước nhanh hơn về phía biển, những bước chân lướt nhẹ và nhanh trên bờ cát mịn đã như một thói quen sau 3 ngày ở nhà nội. Cậu bạn đang nằm dài lười biếng trên bãi cát, chiếc áo khoác Nike kéo cao che tận nửa mặt, phần còn lại được che chắn bằng một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh da trời...

- Cậu ngủ thật đấy à?

- Sao không, thích lắm! Cậu thử đi?

Thư nằm sát ngay bên cạnh, cát lạnh hình như chảy cả vào lưng cô, nghe man mát và lạnh. Một chút lạnh!

- Ủ, cũng thích thật! Cậu cứ toàn nghĩ ra những thứ hay ho nhỉ?

-Và hơi quái gở? Đúng không?

Thư không trả lời, nó nhìn cậu bạn trều mến, có một chút bối rối thoáng qua... Và bất ngờ bật dậy, chạy như bay trên bãi biển, hết một vòng, nó dừng lại. Thở hổn hển:

- Thích hơn đấy! Cậu muốn thử không?

- Không! Tớ có cái này hay hơn nữa, để thử.

Nói rồi, cậu kéo Thư chạy ào xuống mặt nước. Con bé đứng khựng lại: “Sẽ lạnh lắm!” - Thư nghĩ. Dòng nước xiết đi, đen lại dưới bóng tối làm nó sợ hãi. “Mình không làm được đâu! Cát đã lạnh lắm rồi!” - Thư lại nghĩ., nhưng Phong không đợi nó nghĩ thêm nữa.

Sóng vẫn mênh mang vỗ vào bờ. Nước biển lạnh làm đôi chân Thư như tê lại song vẫn ra sức vẫy vùng, đùa nghịch giữa mênh mông sóng nước. Phong nghịch ngợm té nước thật nhiều làm Thư ướt sũng, tận cả trên tóc. Nước biển mặn mòi đọng lại nơi đầu lưỡi, Thư cười khanh khách giữa mênh mông sóng nước, trong phút chốc nó không còn thấy lạnh nữa...

Khi cả 2 đã lên bờ trong tình trạng cùng ướt như lột, Thư vẫn chưa ngớt cười... Phong bất giác quay lại nhìn cô trong chốc lát, khẽ đưa tay vén chút tóc mai nhẹ vương nơi bờ má, rồi ngượng ngùng, bối rối quay mặt về phía biển...

- Cuộc sống luôn đầy chuyện để buồn ấy, nhưng nếu biết tìm niềm vui cho mình mọi thứ sẽ dễ dàng hơn. Ít ra là nỗi buồn sẽ sợ hãi mà chạy trốn trong chốc lát! - Câu nói đứt ra bởi một tiếng thở dài, Phong quay lại, nhìn sâu vào mắt Thư, tiếp tục:

- Cố lên! Và đừng sợ! Đi tìm sóng nhé, nếu cát quá lạnh! Vì chưa hẳn rằng sóng đã lạnh hơn đâu. Như cách chúng ta tìm về biển khi nơi chúng ta ở lạnh lẽo ấy. Ở đây ấm, vì có cậu và có tớ. Ngốc ă!

Thư không cười nữa, nó lặng lẽ nhìn Phong, lặng lẽ nghĩ về cách nó đã làm khi đối mặt với vấn đề của mình. Lần đầu tiên, nó nhận thấy trong sự lạnh lẽo của gia đình nó có một phần trách nhiệm của bản thân. Nó đã chỉ biết chôn mình trong nỗi buồn, để rồi trách cứ, để rồi òa khóc chỉ biết nhốt mình trong nhà, để than vãn về những cuộn len vô tội. Thư nhìn về sóng, cát dưới chân

nó cũng không còn lạnh nữa. Có khi nào đó, ngôi nhà của nó, thành phố nơi kia, ba mẹ, bạn bè và lớp học cũng không quá lạnh lẽo như Thư nghĩ.

- Tớ sắp đi rồi. Và không biết khi nào có thể quay lại...

- Bất cứ khi nào cậu muốn, vì cậu là gió biển cơ mà, gió biển mạnh mẽ lắm! - Thư cười, hiền và lành.

Phong nhìn Thư, cũng khẽ cười theo, lại nụ cười mang chút gì thật xa xăm... Thư đứng một mình giữa mênh mông bãi cát dài, không một bóng người. Nó đã tưởng cậu ấy sẽ ở đây đợi mình. Thư lặng lẽ, một mình miên man trên bãi biển dài, cát mịn lại nhẹ bám vào đôi bàn chân nhỏ...

- Cậu ấy đi rồi!

Thư không buồn! Phong không muốn nhìn thấy nó khóc và sợ những phút chia tay.

Bước chân vô tình đưa Thư về một góc núi quen thuộc, nơi ngày bé cô vẫn hay chơi đùa cùng lũ bạn trong thôn. Thư bỗng ước mình được bé lại như thuở xưa, vô lo, vô nghĩ... Như sức nhớ ra một điều gì đã vụt quên, nó bước đến bên mỏm đá cao và to nhất, hì hục đào. Đây rồi, chiếc hộp gỗ đã ẩm đi, sần đen lại màu nước mặn. Mắt Thư sáng lên, mở to, ngạc nhiên cực độ, chiếc lọ kết nơ xanh lá của “chú rể” có tận 2 mẫu giấy được gấp vuông vắn.

Qua lớp lọ thủy tinh có thể dễ nhận ra màu vàng ố của một mẫu giấy đã cũ của hơn mười năm trước và mẫu giấy còn lại mới nguyên. Thư lật chiếc lọ đáng yêu, định cầm lên. Rồi giật mình, phía dưới chiếc lọ là một chiếc kẹo mút vị café: “Không lẽ lại là cậu ấy...” Thư ngược lên nhìn trời, rồi quay lưng nhìn biển, có một chút gió khẽ lướt qua làm tung bay chút tóc mai buông hờ. Nó nhớ lại cảm giác ấy, cảm giác tay Phong khẽ chạm vào bờ má cô hôm ấy. Một cảm giác thật ngọt, thật êm!

Thư tìm trong túi áo một chiếc kẹo mút vị café nữa, nhẹ nhàng đặt dưới chiếc lọ ước có nơ màu hồng chính tay cô thắt năm nào, lặng nhìn rồi mỉm cười, nụ cười tan đi trong cơn gió thoảng qua. Gió biển! Cô tin gió sẽ lại về với biển, một lần, không, thêm nhiều lần nữa!

Tháng 5, một buổi tối trong trẻo, Thư ngồi trước khung cửa sổ đầy gió, hí hoay đan một chiếc khăn len dày cộm dù ngoài kia mùa hè rực rỡ đang nhón bước và tiếng ve rả rích như cố nhắc nhở... Có tiếng Buzz từ Yahoo, một nick Yahoo lạ lẫm, Gio_bien:

- Cát à?

Thư giật mình, lâu lắm không ai gọi Thư như thế nữa... Nó buông tay, cuộn len rơi xuống sàn gỗ, lăn dài, lăn dài... Gió biển? Hải Phong? Chính là cậu ấy! Thư cười, hiền và thật lành.